

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרַשְׁתַּת תְּלֻדוֹת ג' בְּסֵלֹו ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֵיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוֹי

אַבִּימֶלֶךְ הִגִּיעַ לְבָאֵר שֶׁבַע כְּדֵי לְכַרֹּת בְּרִית שְׁלוֹם עִם יִצְחָק הַיּוֹת וְהֵם גָּרְשׁוּ אוֹתוֹ קוֹדֵם וְחָשְׁשׁוּ שִׁיעָנְשׁוּ.
יִצְחָק וְאַבִּימֶלֶךְ: יִצְחָק כָּרַת בְּרִית שְׁלוֹם עִם אַבִּימֶלֶךְ פִּיכּוּל שֶׁר צָבָאוּ וְחַבְרִיּוֹ. הוּא עָרַף סְעוּדָה וְהֵם שָׁתו יַחַד. בְּבַקֵּר הֵם הִבְטִיחוּ בִּינֵיהֶם שֶׁלֹא יִזְיקוּ אֶחָד לַשְּׁנַיִם וְיִצְחָק שָׁלַח אוֹתָם לְבֵיתָם.
בְּאוֹתוֹ יוֹם, הִגִּיעוּ עַבְדֵי יִצְחָק וְאָמְרוּ לוֹ שֶׁהֵם סוֹף סוֹף מֵצָאוּ מִיָּם בְּבָאֵר שְׁחָפְרוּ. יִצְחָק קָרָא לְבָאֵר שֶׁבַע מְלִשׁוֹן שְׁבוּעָה- הַבְּטָחָה. וְלָכֵן הֵם הִחְלִיטוּ לְקַרְא לְמָקוֹם בְּאֵר שֶׁבַע וְכָךְ נֹתֵר הַשֵּׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

נְשׁוֹת עָשׂוּ הֶרְעוֹת: כְּשֶׁמְלָאוּ לַעֲשׂוֹ 40, הוּא זָכַר שֶׁיִצְחָק הִתְחַתֵּן בְּגִיל 40 וְהִחְלִיט גַם הוּא לְהִתְנַהֵג כְּמוֹ אָבִיו וּלְהִתְחַתֵּן. הוּא נָשָׂא שְׁתֵּי נָשִׁים אֶהְלִיבָמָה וְעַדָּה אָבֵל קָרָא לָהֶן יְהוּדִית וּבִשְׁמַת כְּדֵי לְגַרֵם לְיִצְחָק לְחַשֵּׁב שֶׁהוּא צָדִיק. (יְהוּדִית הַכּוֹנֶה מִיִּשְׁהִי שִׁיּוּדְעַת - יוֹדְעַת שֶׁעֲבוּדָה זָרָה אֵינָה נְכוֹנָה, וּבִשְׁמַת הַכּוֹנֶה - אֵשֶׁת הַבְּשָׁמִים. הִיא קִבְּלָה אֶת הַשֵּׁם הַזֶּה בְּגִלּוֹ שֶׁהִקְטִירָה בְּשָׁמִים לַעֲבוּדָה זָרָה. אָבֵל עָשׂו טָעַן שֶׁזֶה מַכְיֹוֹן שֶׁעֲשִׂתָּה מַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁאֵנִשִּׁים אֶהְבוּ כְּמוֹ בְּשָׁמִים מְתוֹקִים). הַנָּשִׁים הָאֵלֶּה הִעֲצִיבוּ אֶת יִצְחָק וְרַבְקָה בְּגִלּוֹ שֶׁהִיא לָהֶן הַחֲצִפָּה לַעֲבֹד עֲבוּדָה זָרָה מוֹל יִצְחָק וְרַבְקָה.

23 שָׁנִים אַחֲרֵי שֶׁעָשׂו הִתְחַתֵּן, יִצְחָק כָּבַר הַזְדַּקְוֹן. הָעֲשׂוֹן שֶׁעָלָה מִהִקְטֹרֶת שְׁנִשׁוֹת עָשׂו הִקְטִירוּ לַעֲבוּדָה זָרָה גַרֵם לוֹ לְהִתְעוֹר וְלֹא לְרֹאוֹת כָּל כֶּף, וּבְנוֹסָף הַדְּמָעוֹת שֶׁל הַמְּלָאכִים בְּשַׁעַת הָעֵקֶדָה גַם הֵם הִקְשׁוּ עַל רִאִיתוֹ. ה' עָשָׂה זֹאת כְּדֵי שִׁיעֲקֹב יוֹכַל לְהִתְחַכֵּם וּלְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אֶת הַבְּרָכוֹת.

יִצְחָק רוֹצֵה לְבָרֵךְ אֶת יְלָדָיו: לְיִצְחָק הִיְתָה בְּרָכָה לְאֹרִיכוֹת יָמִים. כְּשֶׁהוּא הָיָה בֶן 123 הוּא חָשַׁב שִׁיתְכּוֹן שֶׁה' מִתְכַּוֵּן לְאֹרֶךְ חַיִּים כְּזֶה וְהִחְלִיט לְהַעֲבִיר אֶת הַבְּרָכוֹת לְבְנָיו לְפָנָי שֶׁהוּא מְסַתְּלֵק מִן הָעוֹלָם. לְמֵרוֹת שִׁיִּצְחָק רָאָה אֶת עָשׂו עוֹשֶׂה מַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים, הוּא קוֹה שְׁאֵם הוּא יְקַבֵּל אֶת הַבְּרָכָה, הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּכֶן כְּדֵי לַעֲבֹד אֶת ה'. לָכֵן יִצְחָק קָרָא לַעֲשׂו וְאָמַר לוֹ שֶׁהוּא מְזַדְקֵן. כְּדֵי לְתַת אֶת הַבְּרָכָה הָרְאוּיָה הוּא צָרִיךְ לְרֹאוֹת הוֹכָחָה לְכֹךְ שֶׁעָשׂו רָאוּי לְבָרְכָה. לָכֵן בִּקֵּשׁ מִעָשׂו לְהִשְׁחִיז אֶת סַכְיָנו, לְצוּד בְּהֵמָה וּלְשַׁחֵט אוֹתָהּ עֲבוּר יִצְחָק לְאָכֵל.

יעקב מקבל את ברכתו של עשו: רבקה שמעה את יצחק מדבר עם עשו. כשעשו יצא לציד (לגנב, אם הוא לא יצליח לצוד), רבקה אמרה ליעקב את מה שיצחק אמר לעשו. היא אמרה ליעקב לקחת שני עזים מהצאן של יצחק, היות וזה מה שיצחק כתב לה לקחת מדי יום. רבקה תשתמש בעז אחת עבור קרבן פסח (היות ויום זה היה ערב פסח) ובישלה את השניה שטעמה יהיה בטעם הצבי, שניצוד בשדה, כדי לתת ליצחק על מנת שיתן את הברכות ליעקב ולא לעשו.

יעקב חשש, ואמר לאמו "אינני שעיר כמו עשו, ואם אבא יגע בי הוא ידע מיד שאינני עשו, הוא ידע שאני מערים עליו ועלול לקלל אותי במקום לתת לי ברכה".

רבקה אמרה לו לא לחשש, ורק לשמע בקולה. יעקב אכן עשה זאת, רבקה בשלה את הבשר והכינה לחם. או אז היא לקחה את בגדי הציד המיוחדים של עשו והלבישה אותם על יעקב. (בגדים אלו היו שיכים לנמרוד, אך עשו הרג אותו וגזל את בגדיו. עשו לא סמך על נשותיו וחשש שהן יגנבו את הבגדים ממנו, לכן שמר את הבגדים אצל אמו, רבקה). רבקה הלבישה ליעקב עור עזים שעיר על זרועותיו ועוד עור על צוארו. יעקב לקח את האכל והלך ליצחק. יעקב פנה אליו ואמר "אבא" ויצחק ענה לו "הנני, מי אתה? בני?" יעקב ענה "אנוכי, עשו בכורך". יעקב ענה כך בגלל שהוא לא רצה לשקר. "עשית מה שבקשת" אמר יעקב, היות ותמיד הקפיד לישם את מה שאביו בקש ממנו, כך שגם כאן לא היה זה שקר. אבל יצחק עדין חשב שזהו עשו המתפונן לומר לו שיצא לצוד כמו שאביו אמר לו.

"בבקשה אכול, כדי שתוכל לברך אותי" אמר יעקב. יצחק הפתע לגלות שעשו חזר כל כך מהר אבל יעקב אמר "ה' עזר לי למצא את הבהמה מהר". משפט זה עורר את חשדו של יצחק, זה לא נשמע כמו עשו! כך עשו לא נוהג לדבר. יצחק אמר ליעקב להתקרב אליו כדי שיוכל למשש אותו ולודא שאכן זהו עשו. כשיצחק נגע בידי יעקב הן הרגישו שעירות בגלל עור העזים, כמו ידיו של עשו. יצחק אמר: "הקול קול יעקב והידיים ידי עשו" – אתה מדבר כמו יעקב, אבל הידיים שלך מרגישות כמו עשו. היות והיה נדמה לו שזהו עשו, יצחק התכונן לתת לו את הברכה. "האתה הוא באמת עשו?" הוא שאל. "אני" ענה יעקב (שוב, הוא לא רצה לשקר). "בבקשה הגש לי את האכל כדי שאוכל לברך" ויעקב קיים את בקשת אביו והביא לו אכל ויין לשותות. יצחק בקש מיעקב לנשק אותו. יעקב התקרב ונשק אותו. קרה נס, שעור הבהמה שבדרך כלל יש לו ריח לא נעים, הריח כמו הריח בגן עדן. יצחק אמר, היות ויש לך ריח כמו של גן עדן, שבו ה' נתן את הברכות, הדבר מוכיח שאתה ראוי לברכות האלה.

תהלים / יום ג' לחדש פרקים י"ח- כ"ב

בפרק כ"א דוד המלך מבקש מה' להעניש את אויביו שנסו להזיק לו. בפסוק האחרון נאמר: **"רומה ה' בעזה, נשירה ונזמרה גבורתך"** ה' ירומם עצמו ובכחו יעניש את האויבים, ואז נשיר על גבורתו של ה'.

הבעל שם טוב מסביר: בגלות קורים לעתים דברים מאוד כואבים ליהודי. נראה כאלו לה' לא אכפת, אבל זה לא נכון!

משל למה הדבר דומה: תארו לכם ילד קטן שבנה בית קביות. לפתע, מגיע מישהו ושובר אותו. היילד בוכה לאביו ומבקש ממנו לתקן את זה אבל אביו לא עושה זאת מיד. הוא חושב לבנות בית גדול עבורו שיהיה כל כך טוב שבכלל לא יהיה אפשר להשוות אותו לבית הקביות הקטן.

הוא הדבר לגבי הגלות ה' מכין את "עזר" מכין את בית המקדש. הדברים הכואבים לנו כאן בעת הם רק כדי שה' יוכל לתת לנו שכר מיוחד עליהם כשמשוים יבוא.

תניא / קונטרס אחרון סימן ד' (ג' כסלו שנה פשוטה)

משה רבינו התחנן מאוד לה' שיוכל להפנס לארץ ישראל. מדוע הוא כל כך רצה זאת?

הַאֲדָמוֹר הַזֶּקֶן מְסַבֵּיר שֶׁמִּצְוֹת הֵן דָּבָר מְאֹד מֵיחָד וְקָרוֹב לֵה'. ה' בְּאֵמַת רוּצָה שֶׁהַמִּצְוֹת יַעֲשׂוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת עַל יְדֵי שְׁמוּשׁ בַּדְּבָרִים מִהָעוֹלָם הַזֶּה.

יִשְׁנֶן מִצְוֹת מְסִימֹת אוֹתָן נִתֵּן לְקִיּוֹם רַק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. אִם אֵינְכֶם נִמְצָאִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲפָשׂוּ לְקִיּוֹם אוֹתָם עַל יְדֵי לְמוּד עֲלֵיהֶם. אָבֵל מִשֶּׁה רַבִּינוּ לֹא הִסְתַּפֵּק בְּכֹךָ. הוּא רָצָה לְקִיּוֹם מִצְוֹת בַּדְּבָרִים גִּשְׁמִיִּים, בְּגִלְל שְׂיַדַע שֶׁזֶה הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה בְּיִתְרָה לְקִיּוֹם אוֹתָם.

הַיּוֹם יוֹם / ג' בְּסִלּוֹ

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְהַמְּגִיד נִהְיָ בְּדַרְכֵי שׁוֹנוֹת:

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הֵיךְ נוֹדֵד לְהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת, וְהַמְּגִיד נִשְׂאָר בְּמַעֲזְרִיטֵשׁ. לֹא רַק שְׂאֲנָשֵׁי מַעֲזְרִיטֵשׁ הִגִּיעוּ לְמַגִּיד, אֲנָשִׁים נִסְעוּ מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת אֵלָיו. הֵם כָּבֵר שֶׁמְעוּ עַל הַחֲסִידוֹת הַיּוֹת וְהַבַּעַל שֵׁם טוֹב דָּאָג לְהַפִּיץ חֲסִידוֹת בְּכָל מְקוֹם.

אֶחָד הַדְּבָרִים אוֹתָם אֲפָשׂוּ לְלַמֵּד מִ"הַיּוֹם יוֹם" הַזֶּה הוּא עַל שְׁנֵי דַרְכֵי שׁוֹנוֹת שֶׁלִּיחֻת שְׂאֲפָשׂוּ לְקִיּוֹם. הַדֶּרֶךְ הָרִאשׁוֹנָה הִיא כְּמוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, לְלַקֵּחַ לְמַבְצָעִים, וְהַדֶּרֶךְ הַשֵּׁנִיָּה הִיא לִיפּוֹת וּלְטַפֵּחַ וְלַהֲפִיץ לְדַבֵּר מִזְמִין אֶת בֵּית חַב"ד כְּדֵי שְׂאֲנָשִׁים שֶׁשִּׁמְעוּ עֲלֵינוּ יוֹכְלוּ לְבוֹא וְלַהֲתַחֲבֵר לִיהָדוֹת.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ש"ח ש"ז.

הַיּוֹם אָנוּ לוֹמְדִים שְׁתֵּי מִצְוֹת עַל צָרַעַת.

1. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ש"ח** - אֲסוּר לְחַתֵּךְ אוֹ לְשׂוֹף אֶת הַצָּרַעַת וְלִגְרֹם שְׂרִיפָה כְּאִלּוּ אֵין צָרַעַת.
2. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ש"ז** - אֲסוּר לְגָזֵר שַׁעַר מְסַבֵּיב לְמְקוֹם הַצָּרַעַת.

רְמַב"ם / הַלְכוֹת טְמֵאת צָרַעַת

בְּרַמְבַּ"ם שֶׁל הַיּוֹם לוֹמְדִים עוֹד עַל הַצָּרַעַת

פָּרֻק ב' - בְּפָרֻק הַזֶּה לוֹמְדִים עַל שַׁעַר בְּצָרַעַת. אֵיךְ זֶה צָרִיף לְהִרְאוֹת כְּדֵי לְטַהֵר אוֹ לְטַמֵּא אָדָם.

פָּרֻק ג' - הַרְמַב"ם מְסַבֵּיר עַל עוֹר בְּרִיא בְּתוֹךְ הַצָּרַעַת. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל זֶה מְטַמֵּא אֶת הָאָדָם, אֲלֵא אִם כֵּן זֶה בְּאֶחָד מִקְצוֹת הַגּוּף לְמִשְׁלַל בְּקִצּוֹת הָאֲצָבָעוֹת.

פָּרֻק ד' - בְּפָרֻק הַזֶּה יִשְׁנֶן הַלְכוֹת בְּנוֹגַע לְמְקוֹמוֹת שֶׁל הַצָּרַעַת שֶׁבֵּהֵן הַצָּרַעַת הַתְּפִשְׁטָה אַחֲרֵי שֶׁהִכְהִין בְּדַק אוֹתָהּ.

דַּרְכֵי הַחֲסִידוֹת / חֲדָשׁ בְּסִלּוֹ

חֲדָשׁ בְּסִלּוֹ הוּא חֲדָשׁ חֲסִידִי. הוּא נִקְרָא כֵּן בִּיּוֹן שֶׁיִּשְׁנָם יָמִים מֵיחָדִים רַבִּים מֵאֵד בְּחֲדָשׁ בְּסִלּוֹ אֲשֶׁר קִשּׁוּרִים לְחֲסִידוֹת, לְלַמּוֹד הַחֲסִידוֹת וְלַהֲתַקְשְׁרוֹת.

כְּבָר לְמַדְנֵנוּ עַל שְׁנַיִם מִתּוֹכָם, וְאָנוּ רַק בְּתַחֲלַת הַחֲדָשׁ!

הַרְבֵּי אוֹמֵר שֶׁעֲלֵינוּ לְהִתְנַהֵג שׁוֹנָה בְּמִשְׁךָ כָּל הַחֲדָשׁ כְּדֵי לְהִרְאוֹת בְּאֵיזָה חֲדָשׁ מֵיחָד אָנוּ נִמְצָאִים. אֵיךְ עוֹשִׂים זֹאת?

1. לוֹמְדִים תּוֹסַפֵּת שֶׁל חֲסִידוֹת
2. מְשַׁתְּפִים בְּעוֹד הַתּוֹעֲדוּיּוֹת יוֹתֵר מִהַרְגִּיל

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גויזמן

בתניא, האדמו"ר הזקן מלמד על מצות קריאת שמע. משה רבנו אמר לבני ישראל שהם יבנסו לארץ ישראל ויצטרכו לקרא קריאת שמע פעמים ביום כדי שיוכלו לקבל על מלכות שמים ולהיות מוכנים למסור את נפשם על ה'

אבל רגע, מדוע משה רבנו אמר זאת לעם ישראל?

הוא כבר הבטיח לבני ישראל שה' יכניע את העמים האחרים ויגרום להם לפחד מהם. הם לא יצטרכו למסור נפש ולתת את חייהם למען ה' אם גויים ינסו לגרום להם לעבור עברות. מדוע אם כן, צריכים בני ישראל תזכרת על מסירות נפש פעמים ביום?

האדמו"ר הזקן מסביר שיצר הרע מנסה למנוע מיהודי לקיים מצוות על ידי שאומר לו המצוה הזו קשה או לא נח לקיים אותה. אבל כאשר יהודי מוכן אפילו למסור את נפשו, זה לא ירתיע אותו מקיום מצוה. לא משנה אם זה לא קל לקיים, או אין לו חשק בדיוק לעשות מצוה, הוא מוכן לעשות מה שה' רוצה ולא משנה מה יהיה. לכן בני ישראל צריכים לומר שמע ישראל פעמים ביום. יהודי צריך להזכיר לעצמו שהוא מוכן אפילו למסור את הנפש כדי לקיים את רצון ה'. כך יוכל להתעלם מעצת היצר ולקיים כל מצוה בארץ ישראל.

כן הדבר עם כל יהודי, בכל דור. כאשר קוראים קריאת שמע, נותנים לעצמנו את הכח לנצח על יצר הרע ולקיים כל מצוה ולא משנה מה קורה מסביב.

(ראה תניא פרק כ"ה)

גאולה ומשיח / זמנים קשים בסמיכות לגאולה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

למרות שאנו קרובים לגאולה, והרבי אומר שמשיח נמצא כאן, מתרחשים דברים עצובים. מרגישים עדין גלות, והיא קשה.

אור החכמה – פרוש על הזוהר- מדבר על זמנים אלו. הוא אומר שאפילו כאשר הגאולה מוכנה אצל ה', עדין יש דברים קשים המתרחשים בעולם. אבל יש משהו שביכולתנו לעשות.

הכח של הילדים היהודים יכול להעלים את הזמנים הקשים האלו. על ידי למוד תורה וקיום מצוות של ילדים, אפשר להתפטר מהזמנים הקשים האלו של הגלות לפני שנוכל לראות את הגאולה בקרוב ממש.

(ראה פרוש אור החכמה 9א, סודות הגאולה עמוד 135)